by

AbiramiBhattar

Typed / transliterated byVijayalakshmi Mallikarjunan, Griffin, GA

using AdhaWIN © created by Dr. K.Srinivasan, Quebec, Canada.

Preface

These are the poems composed by abiraamibattar. The 100 poems praise the Goddess Abiraami. To my knowledge, the story goes like this:

People in Thirukadvoor (The place in which the Mother Abiraami is) were not liking Abirami Battar because of his abnormal behaviors. He was always enjoying with his immersed thoughts about the praise of the Goddess Abirami and not at all bothered about the worldly matters.

When the King of Tanjore, Saraboji made a visit to the town, these people told Abirami Bhattar and his abnormal behaviors. The King went to the temple to worship the Mother. At that time, Bhattar was in meditation thinking about Mother's glorifying face. At that time, King approached him with due respect and asked what the day (Thithi) it was. Without realizing the actual day as a New Moon Day (Amavasya), Abirami Battar mentioned to others that the day was a Full Moon Day (Pournami). Every one laughed at him.

The King went angry and ordered to burn him alive if his words (i.e., Full Moon Day) fail. He was put to test from a hanging platform with lots of fire underneath. Abirami Battar realized his statement and put the blame on Goddess Mother. He said to her that I made this mistake only because of you as I was immersed in your thoughts. He started singing about the Goddess Abiraami in 100 slokas, so beutifully sung.

The songs come under a class of Tamil poetry called "Andhaathi". This means, the next poem should start with the ending from the previous one. One should be able to appreciate the talents and God's grace in Abiraami Battar to sing all these beautiful 100 songs in one night. One more specialty of Abirami Andhathi is, there is no starting and ending. The first verse starts with "udhikkindra sengathirutchi thilagam...." and the 100th verse ending with " .....udhikindravE".

The end of the story goes like this: Goddess Abirami pleased and appeared (kaakshi) before him and thrown her ear-ring (Thadanga or kundalam) in to the sky which enlightened the whole sky like a full bright moon after Bhattar completing the 79th verse, "vizhikkearulunduvEdam sonna .....". Everyone worshiped the Goddess and her majestic powers. The king requested his apologies to Abiraami Battar.

I was diligent in correcting the mistakes as much as possible. However, if the users find any lingering typographical errors kindly inform me at my husband's email address. Thanks for using this collection.

Vijayalakshmi Mallikarjunan, Griffin, Georgia, U.S.A.

அபிராமி அந்தாதி

தார் அமர் கொன்றையும் சண்பக மாலை- யும் சாத்தும் தி- லை-
ஊரர்தம் பாகத்து உமை மைந்தனே!–உ- கு ஏழும் பெற்ற
சீர் அபிராமி அந்தாதி எப்போதும் எந்தன் சிந்தையுள்ளே–
கார் அமர் மேனிக் கணபதியே!–நிற்கக் கட்டுரையே. --- காப்பு

1: உதிக்கின்ற செங்கதிர், உச்சித் தி- கம், உணர்வுடையோர்
மதிக்கின்ற மாணிக்கம், மாதுளம்போது, ம- ர்க்கமலை-
துதிக்கின்ற மின் கொடி, மென் கடிக் குங்கும தோயம்–என்ன
விதிக்கின்ற மேனி அபிராமி, எந்தன் விழுத் துணையே:

2: துணையும், தொழும் தெய்வமும் பெற்ற தாயும், சுருதிகளின்
பணையும் கொழுந்தும் பதிகொண்ட வேரும்–பனி ம- ர்ப்பூங்
கணையும், கருப்புச் சிலை- யும், மென் பாசாங்குசமும், கையி-
அணையும் திரிபுர சுந்தரி–ஆவது அறிந்தனமே.

3: அறிந்தேன், எவரும் அறியா மறையை; அறிந்துகொண்டு
செறிந்தேன், நினது திருவடிக்கே;– திருவே!– வெருவிப்
பிறிந்தேன், நின் அன்பர் பெருமை எண்ணாத கரும நெஞ்சா- ,
மறிந்தே விழும் நரகுக்கு உறவாய மனிதரையே.

4: மனிதரும், தேவரும், மாயா முனிவரும், வந்து, சென்னி
குனிதரும் சேவடிக் கோமளமே! கொன்றை வார்சடைமே-
பனிதரும் திங்களும், பாம்பும், பகீரதியும் படைத்த
புனிதரும் நீயும் என் புந்தி எந்நாளும் பொருந்துகவே.

5: பொருந்திய முப்புரை, செப்பு உரைசெய்யும் புணர் முலை- யாள்,
வருந்திய வஞ்சி மருங்கு- மனோன்மணி, வார் சடையோன்
அருந்திய நஞ்சு அமுது ஆக்கிய அம்பிகை, அம்புயமே-
திருந்திய சுந்தரி, அந்தரி–பாதம் என் சென்னியதே!

6: சென்னியது, உன் பொன் திருவடித் தாமரை! சிந்தையுள்ளே
மன்னியது, உன் திரு மந்திரம்;– சிந்துர வண்ணப் பெண்ணே!–
முன்னியநின் அடியாருடன் கூடி, முறை முறையே
பன்னியது, என்றும் உந்தன் பரமாகம பத்ததியே.

7: ததியுறு மத்தின் சுழலும் என் ஆவி, தளர்வு இ- து ஓர்
கதியுறுவண்ணம் கருது கண்டாய்–கம- ா- யனும்,
மதியுறுவேணி மகிழ்நனும், மாலும், வணங்கி, என்றும்
துதியுறு சேவடியாய்! சிந்துரானன சுந்தரியே!

8: சுந்தரி எந்தை துணைவி, என் பாசத்தொடரை எ- - ாம்
வந்து அரி சிந்துர வண்ணத்தினாள், மகிடன் தலை- மே-
அந்தரி, நீ–ி, அழியாத கன்னிகை, ஆரணத்தோன்
கம் தரி கைத்த- த்தாள்–ம- ர்த்தாள் என் கருத்தனவே

9: கருத்தன எந்தைதன் கண்ணன, வண்ணக் கனகவெற்பின்
பெருத்தன, பா- அழும் பிள்ளைக்கு ந- கின, பேர் அருள்கூர்
திருத்தன பாரமும்; ஆரமும், செங்கைச் சிலை- யும், அம்பும்,
முருத்தன மூரலும், நீயும், அம்மே! வந்து என்முன் நிற்கவே.

10: நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் நினைப்பது உன்னை;
என்றும் வணங்குவது உன் ம– ர்த் தாள்!–எழுதாமறையின்
ஒன்றும் அரும்பொருளே! அருளே! உமையே! இமயத்து
அன்றும் பிறந்தவளே! அழியா முத்தி ஆனந்தமே!

11: ஆனந்தமாய், என் அறிவாய், நிறைந்த அமுதமுமாய்,
வான் அந்தமான வடிவு உடையாள், மறை நான்கினுக்கும்
தான் அந்தமான, சரணாரவிந்தம்–தவள நிறக்
கானம் தம் ஆடரங்கு ஆம் எம்பிரான் முடிக் கண்ணியதே.

12: கண்ணியது உன் புகழ், கற்பது உன் நாமம், கசிந்து பக்தி
பண்ணியது உன் இரு பாதாம்புயத்தி–், பக–் இரவா
நண்ணியது உன்னை நயந்தோர் அவையத்து–நான் முன்செய்த
புண்ணியம் ஏது? என் அம்மே! புவி ஏழையும் பூத்தவளே!

13: பூத்தவளே, புவனம் பதினான்கையும்! பூத்தவண்ணம்
காத்தவளே! பின் கரந்தவளே! கறைக்கண்டனுக்கு
மூத்தவளே! என்றும்மூவா முகுந்தற்கு இளையவளே!
மாத்தவளே! உன்னை அன்றி மற்று ஓர் தெய்வம் வந்திப்பதே?

14: வந்திப்பவர் உன்னை, வானவர் தானவர் ஆனவர்கள்;
சிந்திப்பவர், ந–் திசைமுகா நாரணர்; சிந்தையுள்ளே
பந்திப்பவர், அழியாப் பரமானந்தர்; பாரி–் உன்னைச்
சந்திப்பவர்க்கு எளிதாம் எம்பிராட்டி! நின் தண்ணளியே:

15: தண்ணளிக்கு என்று, முன்னே ப– கோடி தவங்கள் செய்வார்,
மண் அளிக்கும் செ–்வமோ பெறுவார்? மதி வானவர் தம்
விண் அளிக்கும் செ–்வமும் அழியா முத்தி வீடும், அன்றோ?–
பண் அளிக்கும் சொ–் பரிமள யாமளைப் பைங்கிளியே!

16: கிளியே, கிளைஞர் மனத்தே கிடந்து கிளர்ந்து ஒளிரும்
ஒளியே, ஒளிரும் ஒளிக்கு இடமே, எண்ணி–் ஒன்றும் இ–் –ா
வெளியே, வெளி முத–் பூதங்கள் ஆகி விரிந்த அம்மே!–
அளியேன் அறிவு அளவிற்கு அளவானது அதிசயமே.

17: அதிசயம் ஆன வடிவு உடையாள், அரவிந்தம் எ–் –ாம்
துதி சய ஆனன சுந்தரவ–் –ி, துணை இரதி
பதி சயமானது அபசயம் ஆக, முன் பார்த்தவர்தம்
மதி சயம் ஆக அன்றோ, வாம பாகத்தை வவ்வியதே?

18: வவ்விய பாகத்து இறைவரும் நீயும் மகிழ்ந்திருக்கும்
செவ்வியும், உங்கள் திருமணக் கோ–மும், சிந்தையுள்ளே
அவ்வியம் தீர்த்து என்னை ஆண்டபொற் பாதமும் ஆகிவந்து–
வெவ்விய கா–ன் என்மே–் வரும்போது–வெளி நிற்கவே!

19: வெளிநின்ற நின்திருமேனியைப் பார்த்து, என் விழியும் நெஞ்சும்
களிநின்ற வெள்ளம் கரைகண்டது; இ–் –ை ; கருத்தினுள்ளே
தெளிநின்ற ஞானம் திகழ்கின்றது; என்ன திருவுளமோ?–
ஒளிநின்ற கோணங்கள் ஒன்பதும் மேவி உறைபவளே!

20: உறைகின்ற நின் திருக்கோயி–் –நின் கேள்வர் ஒரு பக்கமோ,
அறைகின்ற நான் மறையின் அடியோ முடியோ, அமுதம்
நிறைகின்ற வெண் திங்களோ, கஞ்சமோ; எந்தன் நெஞ்சகமோ,
மறைகின்ற வாரிதியோ?– பூரணாச– மங்கை–யே!

21: மங்கலை– , செங்க– சம்முலை– யாள், மலை– யாள், வருணச்
சங்கு அலை– செங்கைச் சக– க– ாமயி–் தாவு கங்கை
பொங்கு அலை– தங்கும் புரிசடையோன் புடையாள், உடையாள்
பிங்கலை– , நீ–ி, செய்யாள், வெளியாள், பசும் பெண்கொடியே.

22: கொடியே, இளவஞ்சிக் கொம்பே, எனக்கு வம்பே பழுத்த
படியே மறையின் பரிமளமே, பனி மா–் இமயப்
பிடியே, பிரமன் முத–ாய தேவரைப் பெற்ற அம்மே!
அடியேன் இறந்து இங்கு இனிப் பிறவாம–் வந்து ஆண்டு கொள்ளே.

23: கொள்ளேன், மனத்தி–் நின் கோ–ம் அ–்–ாது; அன்பர் கூட்டந்தன்னை
விள்ளேன்; பரசமயம் விரும்பேன்; வியன் மூவு–குக்கு
உள்ளே, அனைத்தினுக்கும் புறம்பே, உள்ளத்தே விளைந்த
கள்ளே, களிக்குங்களியே, அளிய என் கண்மணியே!

24: மணியே, மணியின் ஒளியே, ஒளிரும் மணி புனைந்த
அணியே, அணியும் அணிக்கு அழகே, அணுகாதவர்க்குப்
பிணியே, பிணிக்கு மருந்தே, அமரர் பெரு விருந்தே!–
பணியேன், ஒருவரை நின் பத்ம பாதம் பணிந்தபின்னே.

25: பின்னே திரிந்து, உன் அடியாரைப் பேணி, பிறப்பு அறுக்க,
முன்னே தவங்கள் முயன்று கொண்டேன்;– முத–் மூவருக்கும்
அன்னே! உ–குக்கு அபிராமி என்னும் அருமருந்தே!–
என்னே?–இனி உன்னை யான் மறவாம–் நின்று ஏத்துவனே.

26: ஏத்தும் அடியவர், ஈரேழ் உ–கினையும் படைத்தும்
காத்தும் அழித்தும் திரிபவராம்;– கமழ்பூங்கடம்பு
சாத்தும் குழ–் அணங்கே!– மணம் நாறும் நின் தாளிணைக்கு என்
நாத் தங்கு புன்மொழி ஏறியவாறு; நகையுடைத்தே.

27: உடைத்தனை வஞ்சப் பிறவியை, உள்ளம் உருகும் அன்பு
படைத்தனை, பத்ம பதயுகம் சூடும் பணி எனக்கே
அடைத்தனை, நெஞ்சத்து அழுக்கையெ–்–ாம் நின் அருட்புன–ா–்
துடைத்தனை,– சுந்தரி – நின் அருள் ஏதென்று சொ–்லுவதே.

28: சொ–்லும் பொருளும் என, நடம் ஆடும் துணைவருடன்
பு–்லும் பரிமளப் பூங்கொடியே! நின் புதும–ர்த் தாள்
அ–்லும் பகலும் தொழுமவர்க்கே அழியா அரசும்
செ–்லும் தவநெறியும், சிவே–ாகமும் சித்திக்குமே.

29: சித்தியும் சித்தி தரும் தெய்வம் ஆகித் திகழும் பரா
சக்தியும், சக்தி தழைக்கும் சிவமும், தவம் முய–்வார்
முத்தியும், முத்திக்கு வித்தும், வித்து ஆகி முளைத்து எழுந்த
புத்தியும், புத்தியினுள்ளே புரக்கும் புரத்தை அன்றே.

30: அன்றே தடுத்து என்னை ஆண்டுகொண்டாய்; கொண்டது அ–்– என்கை
நன்றே உனக்கு? இனி நான் என் செயினும் நடுக்கடலுள்
சென்றே விழினும், கரையேற்றுகை நின் திருவுளமோ!–
ஒன்றே, ப– உருவே, அருவே, என் உமையவளே!

31: உமையும் உமையொருபாகனும், ஏக உருவி–் வந்து இங்கு
எமையும் தமக்கு அன்பு செய்யவைத்தார்; இனி எண்ணுதற்குச்
சமையங்களும் இ–்லை– ; ஈன்றெடுப்பாள் ஒரு தாயும் இ–்லை– ;
அமையும் அமையுறு தோளியர்மே–் வைத்த ஆசையுமே.

32: ஆசைக் கட–ி–் அகப்பட்டு, அருளற்ற அந்தகன் கைப்
பாசத்தி–் அ–்–ற்பட இருந்தேனை, நின் பாதம் என்னும்
வாசக் கம–ம் தை–மே–் வ–ிய வைத்து, ஆண்டு கொண்ட
நேசத்தை என் சொ–்லுவேன்?– ஈசர் பாகத்து நேரிழையே!

33: இழைக்கும் வினைவழியே அடும் கா–ன், எனை நடுங்க
அழைக்கும் பொழுது வந்து, ‘அஞ்ச–் ’ என்பாய்! அத்தர் சித்தம் எ–்–ாம்
குழைக்கும் களபக் குவிமுை– யாமளைக் கோமளமே!
உழைக்கும் பொழுது, உன்னையே அன்னையே என்பன் ஓடிவந்தே

34: வந்தே சரணம் புகும் அடியாருக்கு, வானு–கம்
தந்தே பரிவொடு தான் போய் இருக்கும்––சதுர்முகமும்,
பைந் தேன் அ–ங்க–் பரு மணி ஆகமும், பாகமும், பொற்
செந் தேன் ம–ரும், அ–ர் கதிர் ஞாயிறும், திங்களுமே.

35: திங்கட் பகவின் மணம் நாறும் சீறடி சென்னி வைக்க
எங்கட்கு ஒரு தவம் எய்தியவா, எண் இறந்த விண்ணோர்––
தங்கட்கும் இந்தத் தவம் எய்துமோ?– தரங்கக் கடலுள்
வெங் கண் பணி அணைமே–் துயி–் கூரும் விழுப்பொருளே!

36: பொருளே, பொருள் முடிக்கும் போகமே, அரும் போகம் செய்யும்
மருளே, மருளி–் வரும் தெருளே, என் மனத்து வஞ்சத்து
இருள் ஏதும் இன்றி ஒளி வெளி ஆகி இருக்கும் உன்தன்
அருள் ஏது!– அறிகின்றிே–ன், அம்புயாதனத்து அம்பிகையே!

37: கைக்கே அணிவது கன்னலும் பூவும்; கம–ம் அன்ன
மெய்க்கே அணிவது வெண் முத்துமாை–; விட அரவின்
பைக்கே அணிவது பண்மணிக் கோவையும், பட்டும்; எட்டுத்
திக்கே அணியும் திரு உடையானிடம் சேர்பவளே!

38: பவளக் கொடியி–் பழுத்த செவ்வாயும், பனிமுறுவ–்
தவளத் திரு நகையும் துணையா, எங்கள் சங்கரனைத்
துவளப் பொருது, துடியிடை சாய்க்கும் துணை முை–யாள்––
அவளைப் பணிமின் கண்டீர், அமராவதி ஆளுகைக்கே.

39: ஆளுகைக்கு, உன்தன் அடித்தாமரைகள் உண்டு; அந்தகன்பா–்
மீளுகைக்கு, உன்தன் விழியின் கடை உண்டு; மே–் இவற்றின்
மூளுகைக்கு, என் குறை, நின் குறையே அன்று; –முப்புரங்கள்!
மாளுகைக்கு, அம்பு தொடுத்த வி–்–ான், பங்கி–் வாணுதே–!

40: வாள்–நுத–் கண்ணியை, விண்ணவர் யாவரும் வந்து இறைஞ்சிப்
பேணுதற்கு எண்ணிய எம்பெருமாட்டியை, பேதை நெஞ்சி–்
காணுதற்கு அண்ணியள் அ–்–ாத கன்னியை, காணும்––அன்பு
பூணுதற்கு எண்ணிய எண்ணம் அன்றோ, முன் செய் புண்ணியமே!

41: புண்ணியம் செய்தனமே–மனமே!– புதுப் பூங் குவளைக்
கண்ணியும் செய்ய கணவரும் கூடி, நம் காரணத்தா–்
நண்ணி இங்கே வந்து தம் அடியார்கள் நடு இருக்கப்
பண்ணி, நம் சென்னியின் மே–் பத்ம பாதம் பதித்திடவே.

42: இடங்கொண்டு விம்மி, இணைகொண்டு இறுகி, இளகி, முத்து
வடங்கொண்ட கொங்கை–மை–கொண்ட இறைவர் வ–ிய நெஞ்சை
நடங்கொண்ட கொள்கை ந–ம் கொண்ட நாயகி, ந–் அரவின்
படம் கொண்ட அ–்கு–் பணிமொழி––வேதப் பரிபுரையே!

43: பரிபுரச் சீறடிப் பாசாங்குசை, பஞ்சபாணி, இன்சொ–்
திரிபுர சுந்தரி, சிந்துர மேனியள் தீமை நெஞ்சி–்
புரிவர, வஞ்சரை அஞ்சக் குனி பொருப்புச்சி–ைக் கை,
எரி புரை மேனி, இறைவர் செம்பாகத்து இருந்தவளே.

44: தவளே இவள்; எங்கள் சங்கரனார் மனை மங்க–மாம்
அவளே, அவர்தமக்கு அன்னையும் ஆயினள்; ஆகையினா–்,
இவளே கடவுளர் யாவர்க்கும் மேலை– இறைவியும் ஆம்;
துவளேன்; இனி ஒரு தெய்வம் உண்டாக மெய்த் தொண்டு செய்தே.

45: தொண்டு செய்யாதுநின் பாதம் தொழாது, துணிந்து இச்சையே
பண்டு செய்தார் உளரோ, இ–ரோ? அப் பரிசு அடியேன்
கண்டு செய்தா–் அது கைதவமோ, அன்றிச் செய்தவமோ?
மிண்டு செய்தாலும் பொறுக்கை நன்றே, பின் வெறுக்கை அன்றே.

46: வெறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும், தம் அடியாரை மிக்கோர்
பொறுக்கும் தகைமை புதியது அன்றே,–புது நஞ்சை உண்டு
கறுக்கும் திருமிடற்றான் இடப்பாகம் க–ந்த பொன்னே!–
மறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும், யானுன்னை வாழ்த்துவனே.

47: வாழும்படி ஒன்று கண்டு கொண்டேன்; மனத்தே ஒருவர்
வீழும்படி அன்று; விள்ளும்படி அன்று; வேலை– நி–ம்
ஏழும் பரு வரை எட்டும், எட்டாம–் இரவு பக–்
சூழும் சுடர்க்கு நடுவே கிடந்து சுடர்கின்றதே.

48: சுடரும் கலை–மதி துன்றும் சடைமுடிக் குன்றி–் ஒன்றிப்
படரும் பரிமளப் பச்சைக் கொடியைப் பதித்து நெஞ்சி–்
இடரும் தவிர்த்து இமைப்போது இருப்பார், பின்னும் எய்துவரோ–
குடரும் கொழுவும் குருதியும் தோயும் குரம்பையி–ே.

49: குரம்பை அடுத்து குடிபுக்க ஆவி, வெங் கூற்றுக்கு இட்ட
வரம்பை அடுத்து மறுகும் அப்போது, வளைக்கை அமைத்து,
அரம்பை அடுத்து அரிவையர் சூழ வந்து, 'அஞ்ச–' என்பாய்––
நரம்பை அடுத்து இசை வடிவாய் நின்ற நாயகியே!

50: நாயகி, நான்முகி, நாராயணி, கை நளின பஞ்ச
சாயகி, சாம்பவி, சங்கரி, சாமளை, சாதி நச்சு
வாய் அகி மா–ினி, வாராகி, சூ–ினி, மாதங்கி என்று
ஆய கியாதியுடையாள் சரணம்–அரண் நமக்கே.

51: அரணம் பொருள் என்று, அருள் ஒன்று இ–ாத அசுரர் தங்கள்
முரண் அன்று அழிய முனிந்த பெம்மானும், முகுந்தனுமே,
'சரணம் சரணம்' என நின்ற நாயகி தன் அடியார்,
மரணம் பிறவி இரண்டும் எய்தார், இந்த வையகத்தே.

52: வையம், துரகம், மதகரி, மா மகுடம், சிவிகை
பெய்யும் கனகம், பெருவிலை– ஆரம்,––பிறை முடித்த
ஐயன் திருமனையாள் அடித் தாமரைக்கு அன்பு முன்பு
செய்யும் தவமுடையார்க்கு உளவாகிய சின்னங்களே.

53: சின்னஞ் சிறிய மருங்கினி–் சாத்திய செய்ய பட்டும்
பென்னம் பெரிய முலை–யும், முத்தாரமும், பிச்சி மொய்த்த
கன்னங்கரிய குழலும், கண் மூன்றும், கருத்தி–் வைத்துத்
தன்னந்தனி இருப்பார்க்கு, இது போலும் தவம் இ–்லை–யே.

54: இ-்-ாமை சொ-்-ி, ஒருவர் தம்பா-் சென்று, இழிவுபட்டு
நி-்-ாமை நெஞ்சி-் நினைகுவிரே-், நித்தம் நீடு தவம்
க-்-ாமை கற்ற கயவர் தம்பா-் ஒரு கா-த்திலும்
செ-்-ாமை வைத்த திரிபுரை பாதங்கள் சேர்மின்களே.

55: மின் ஆயிரம் ஒரு மெய் வடிவு ஆகி விளங்குகின்றது
அன்னாள், அகம் மகிழ் ஆனந்தவ-்-ி, அருமறைக்கு
முன்னாய், நடு எங்கும் ஆய், முடிவு ஆய முத-்விதன்னை
உன்னாது ஒழியினும், உன்னினும், வேண்டுவது ஒன்று இ-்-ை-யே.

56: ஒன்றாய் அரும்பி, ப-வாய் விரிந்து, இவ் உ-கு எங்குமாய்
நின்றாள், அனைத்தையும் நீங்கி நிற்பாள்--என்றன், நெஞ்சினுள்ளே
பொன்றாது நின்று புரிகின்றவா! இப் பொருள் அறிவார்--
அன்று ஆ-ி-ை-யி-் துயின்ற பெம்மானும், என் ஐயனுமே.

57: ஐயன் அளந்தபடி இரு நாழி கொண்டு, அண்டம் எ-்-ாம்
உய்ய அறம் செயும் உன்னையும் போற்றி, ஒருவர் தம்பா-்
செய்ய பசுந்தமிழ்ப் பாமா-ை-யும் கொண்டு சென்று, பொய்யும்
மெய்யும் இயம்பவைத்தாய்: இதுவோ, உன்தன் மெய்யருளே?

58: அருணாம்புயத்தும், என் சித்தாம்புயத்தும் அமர்ந்திருக்கும்
தருணாம்புயமு-ை-த் தைய-் ந-்-ாள், தகை சேர் நயனக்
கருணாம்புயமும், வதனாம்புயமும், கராம்புயமும்,
சரணாம்புயமும், அ-்-ா-் கண்டி-ே-ன், ஒரு தஞ்சமுமே.

59: தஞ்சம் பிறிது இ-்-ை- ஈது அ-்-து, என்று உன் தவநெறிக்கே
நெஞ்சம் பயி-் நினைகின்றி-ே-ன்; ஒற்றை நீள்சி-ை-யும்
அஞ்சு அம்பும் இக்கு அ-ராகி நின்றாய்: அறியார் எனினும்
பஞ்சு அஞ்சு மெ-் அடியார், அடியார் பெற்ற பா-ை-ரயே.

60: பா-ினும் சொ-் இனியாய்! பனி மா ம-ர்ப் பாதம் வைக்க--
மா-ினும், தேவர் வணங்க நின்றோன் கொன்றை வார் சடையின்
மே-ினும், கீழ்நின்று வேதங்கள் பாடும் மெய்ப் பீடம் ஒரு
நா-ினும், சா- நன்றோ--அடியேன் முடை நாய்த் த-ை-யே?

61: நாயேனையும் இங்கு ஒரு பொருளாக நயந்து வந்து,
நீயே நினைவின்றி ஆண்டு கொண்டாய்; நின்னை உள்ளவண்ணம்
பேயேன் அறியும் அறிவு தந்தாய்; என்ன பேறு பெற்றேன்!--
தாயே, ம-ை-மகளே, செங்கண் மா-் திருத் தங்கைச்சியே.

62: தங்கச் சி-ை- கொண்டு, தானவர் முப்புரம் சாய்த்து, மத
வெங் கண் உரி போர்த்த செஞ்சேவகன் மெய்யடையக்
கொங்கைக் குரும்பைக் குறியிட்ட நாயகி, கோகனகச்
செங் கைக் கரும்பும், ம-ரும், எப்போதும் என் சிந்தையதே.

63: தேறும்படி சி- ஏதுவும் காட்டி, முன் செ-் கதிக்குக்
கூறும் பொருள், குன்றி-் கொட்டும் தறி குறிக்கும்--சமயம்
ஆறும் த-ை-வி இவளாய் இருப்பது அறிந்திருந்தும்,
வேறும் சமயம் உண்டு என்று கொண்டாடிய வீணருக்கே.

64: வீணே ப-ி கவர் தெய்வங்கள்பா-் சென்று, மிக்க அன்பு
பூணேன்; உனக்கு அன்பு பூண்டுகொண்டேன்; நின்புகழ்ச்சி அன்றிப்
பேணேன், ஒரு பொழுதும்; திருமேனி ப்ரகாசம் அன்றிக்
காணேன், இரு நி-மும் திசை நான்கும் ககனமுமே.

65: ககனமும் வானும் புவனமும் காண, விற் காமன் அங்கம்
தகனம் முன் செய்த தவம்பெருமாற்கு, தடக்கையும் செம்
முகனும், முந்நான்கு இருமூன்று எனத் தோன்றிய மூதறிவின்
மகனும் உண்டாயது அன்றோ?--வ-்-ி! நீ செய்த வ-்-பமே!

66: வ-்-பம் ஒன்று அறியேன்; சிறியேன்; நின் ம-ரடிச் செய்
ப-்-வம் அ-்-து பற்று ஒன்று இ-ேன்; பசும் பொற் பொருப்பு--
வி-்-வர் தம்முடன் வீற்றிருப்பாய்! வினையேன் தொடுத்த
சொ-் அவமாயினும், நின் திரு நாமங்கள் தோத்திரமே.

67: தோத்திரம் செய்து, தொழுது, மின் போலும் நின் தோற்றம் ஒரு
மாத்திரைப் போதும் மனத்தி-் வையாதவர்--வண்மை, கு-ம்,
கோத்திரம், க-்வி, குணம், குன்றி, நாளும் குடி-்கள் தொறும்
பாத்திரம் கொண்டு ப-ிக்கு உழ-ாநிற்பர்--பார் எங்குமே.

68: பாரும், புனலும், கனலும், வெங் காலும், படர் விசும்பும்,
ஊரும் முருகு சுவை ஒளி ஊறு ஒ-ி ஒன்றுபடச்
சேரும் தலை-வி, சிவகாம சுந்தரி, சீறடிக்கே
சாரும் தவம், உடையார் படையாத தனம் இ-்லை-யே.

69: தனம் தரும், க-்வி தரும், ஒருநாளும் தளர்வு அறியா
மனம் தரும், தெய்வ வடிவும் தரும், நெஞ்சி-் வஞ்சம் இ-்-ா
இனம் தரும், ந-்-ன எ-்-ாம் தரும், அன்பர் என்பவர்க்கே--
கனம் தரும் பூங் குழ-ாள், அபிராமி, கடைக்கண்களே,

70: கண்களிக்கும்படி கண்டுகொண்டேன்; கடம்பாடவியி-் பண்
களிக்கும் குர-் வீணையும், கையும் பயோதரமும்,
மண் களிக்கும் பச்சை வண்ணமும் ஆகி, மதங்கர்க்கு-ப்
பெண்களி-் தோன்றிய எம்பெருமாட்டிதன் பேரழகே.

71: அழகுக்கு ஒருவரும் ஒவ்வாத வ-்-ி, அரு மறைகள்
பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத்தாள், பனி மா மதியின்
குழவித் திருமுடிக் கோமள யாமளைக் கொம்பு இருக்க--
இழவுற்று நின்ற நெஞ்சே!-இரங்கே-், உனக்கு என் குறையே?

72: எங்குறை தீரநின்று ஏற்றுகின்றேன்; இனி யான் பிறக்கி-்,
நின் குறையே அன்றி யார் குறை காண்?-இரு நீள் விசும்பின்
மின் குறை காட்டி மெ-ிகின்ற நேர் இடை மெ-்-ிய-ாய்!-
தன் குறை தீர, எம்கோன் சடை மே-் வைத்த தாமரையே.

73: தாமம் கடம்பு, படை பஞ்ச பாணம், தனுக் கரும்பு,
யாமம் வயிரவர் ஏத்தும் பொழுது; எமக்கு என்று வைத்த
சேமம் திருவடி, செங்கைகள் நான்கு, ஒளி செம்மை, அம்மை
நாமம் திரிபுடை, ஒன்றொடு இரண்டு நயனங்களே.

74: நயனங்கள் மூன்றுடை நாதனும், வேதமும், நாரணனும்,
அயனும் பரவும் அபிராம வ-்-ி அடி இணையைப்
பயன் என்று கொண்டவர், பாவையர் ஆடவும் பாடவும், பொன்
சயனம் பொருந்து தமனியக் காவினி-் தங்குவரே.

75: தங்குவர், கற்பக தாருவின் நீழ-ி-்; தாயர் இன்றி
மங்குவர், மண்ணி-் வழுவாய் பிறவியை;-மா-் வரையும்,
பொங்கு உவர் ஆழியும், ஈரேழ் புவனமும், பூத்த உந்திக்
கொங்கு இவர் பூங்குழ-ாள் திருமேனி குறித்தவரே.

76: குறித்தேன் மனத்தி–் நின் கோ–ம் எ–்–ாம்; நின் குறிப்பு அறிந்து
மறித்தேன் மற–ி வருகின்ற நேர்வழி; வண்டு கிண்டி
வெறித்தேன் அவிழ் கொன்றை வேணிப் பிரான் ஒரு கூற்றை, மெய்யி–்
பறித்தே, குடிபுகுதும் பஞ்ச பாண பயிரவியே.

77: பயிரவி, பஞ்சமி, பாசாங்குசை, பஞ்ச பாணி, வஞ்சர்
உயிர் அவி உண்ணும் உயர் சண்டி, காளி, ஒளிரும் க–ா
வயிரவி, மண்ட–ி, மா–ினி, சூ–ி, வராகி––என்றே
செயிர் அவி நான்மறை சேர் திருநாமங்கள் செப்புவரே.

78: செப்பும் கனக க–சமும் போலும் திருமுலை–மே–்
அப்பும் களப அபிராம வ–்–ி, அணி தரளக்
கொப்பும், வயிரக் குழையும், விழியின் கொழுங்கடையும்,
துப்பும், நி–வும் எழுதிவைத்தேன், என் துணை விழிக்கே.

79: விழிக்கே அருள் உண்டு, அபிராம வ–்–ிக்கு; வேதம் சொன்ன
வழிக்கே வழிபட நெஞ்சு உண்டு எமக்கு; அவ்வழி கிடக்க,
பழிக்கே சுழன்று, வெம் பாவங்களே செய்து, பாழ் நரகக்
குழிக்கே அழுந்தும் கயவர் தம்மோடு, என்ன கூட்டு இனியே?

80: கூட்டியவா என்னைத் தன் அடியாரி–், கொடிய வினை
ஓட்டியவா, என்கண் ஓடியவா, தன்னை உள்ளவண்ணம்
காட்டியவா, கண்ட கண்ணும் மனமும் களிக்கின்றவா,
ஆட்டியவா நடம்––ஆடகத் தாமரை ஆரணங்கே.

81: அணங்கே!–அணங்குகள் நின் பரிவாரங்கள் ஆகையினா–்,
வணங்கேன் ஒருவரை; வாழ்த்துகிே–ன் நெஞ்சி–்; வஞ்சகரோடு
இணங்கேன்; எனது உனது என்றிருப்பார் சி–ர் யாவரொடும்
பிணங்கேன்; அறிவு ஒன்று இே–ன்; என்கண் நீ வைத்தபேர் அளியே!

82: அளி ஆர் கம–த்தி–் ஆரணங்கே! அகி–ாண்டமும் நின்
ஒளியாக நின்ற ஒளிர் திருமேனியை உள்ளுதொறும்,
களி ஆகி, அந்தக்கரணங்கள் விம்மி, கரைபுரண்டு
வெளியாய்விடின், எங்ஙனே மறப்பேன், நின் விரகினையே?

83: விரவும் புது ம–ர் இட்டு, நின் பாத விரைக்கம–ம்
இரவும் பகலும் இறைஞ்ச வ–்–ார், இமையோர் எவரும்
பரவும் பதமும், அயிராவதமும், பகீரதியும்,
உரவும் கு–ிகமும், கற்பகக் காவும் உடையவரே.

84: உடையாளை, ஒ–்கு செம்பட்டுடையாளை, ஒளிர்மதிச் செஞ்
சடையாளை, வஞ்சகர் நெஞ்சு அடையாளை, தயங்கு நுண் நூ–்
இடையாளை, எங்கள் பெம்மான் இடையாளை, இங்கு என்னை இனிப்
படையாளை, உங்களையும் படையாவண்ணம் பார்த்திருமே.

85: பார்க்கும் திசைதொறும் பாசாங்குசமும், பனிச் சிறை வண்டு
ஆர்க்கும் புதும–ர் ஐந்தும், கரும்பும், என் அ–்–்–் எ–்–ாம்
தீர்க்கும் திரிபுரையாள் திரு மேனியும், சிற்றிடையும்,
வார்க் குங்கும முலை–யும், முலை–மே–் முத்து மாலை–யுமே.

86: மா–் அயன் தேட, மறை தேட, வானவர் தேட நின்ற
காலை–யும், சூடகக் கையையும், கொண்டு––கதித்த கப்பு
வேலை– வெங் கா–ன் என்மே–் விடும்போது, வெளி நி–் கண்டாய்
பாலை–யும் தேனையும் பாகையும் போலும் பணிமொழியே!

87: மொழிக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாத நின் திருமூர்த்தம், என்தன்
விழிக்கும் வினைக்கும் வெளிநின்றதா–் ,––விழியா–் மதனை
அழிக்கும் தை–வர், அழியா விரதத்தை அண்டம் எ–்–ாம்
பழிக்கும்படி, ஒரு பாகம் கொண்டு ஆளும் பராபரையே!

88: பரம் என்று உனை அடைந்தேன், தமியேனும்; உன் பத்தருக்குள்
‘தரம் அன்று இவன்‘ என்று தள்ளத் தகாது––தரிய–ர்தம்
புரம் அன்று எரியப் பொருப்புவி–் வாங்கிய, போதி–் அயன்
சிரம் ஒன்று செற்ற, கையான் இடப் பாகம் சிறந்தவளே!

89: சிறக்கும் கம–த் திருவே! நின்சேவடி சென்னி வைக்கத்
துறக்கம் தரும நின் துணைவரும் நீயும், துரியம் அற்ற
உறக்கம் தர வந்து, உடம்போடு உயிர் உறவு அற்று அறிவு
மறக்கும் பொழுது, என் முன்னே வர–் வேண்டும் வருந்தியுமே.

90: வருந்தாவகை, என் மனத்தாமரையினி–் வந்து புகுந்து,
இருந்தாள், பழைய இருப்பிடமாக; இனி எனக்குப்
பொருந்தாது ஒரு பொருள் இ–்ை–––விண் மேவும் பு–வருக்கு
விருந்தாக வேை– மருந்தானதை ந–்கும் மெ–்–ியே–!

91: மெ–்–ிய நுண் இடை மின் அனையாளை விரிசடையோன்
பு–்–ிய மென் முை–ப் பொன் அனையாளை, புகழ்ந்து மறை
சொ–்–ியவண்ணம் தொழும் அடியாரைத் தொழுமவர்க்கு,
ப–்–ியம் ஆர்த்து எழ, வெண் பகடு ஊறும் பதம் தருமே.

92: பதத்தே உருகி, நின் பாதத்திே– மனம் பற்றி, உன்தன்
இதத்தே ஒழுக, அடிமை கொண்டாய்; இனி, யான் ஒருவர்
மதத்தே மதி மயங்கேன்; அவர் போன வழியும் செ–்ே–ன்––
முத–் தேவர் மூவரும் யாவரும் போற்றும்முகிழ் நகையே!

93: நகையே இது; இந்த ஞா–ம் எ–்–ாம் பெற்ற நாயகிக்கு,
முகையே முகிழ் முை–, மானே; முது கண் முடிவுயி–்; அந்த
வகையே பிறவியும்; வம்பே, மை–மகள் என்பதும் நாம்;
மிகையே இவள்தன் தகைமையை நாடி விரும்புவதே.

94: விரும்பித் தொழும் அடியார் விழிநீர் ம–்கி, மெய் புளகம்
அரும்பித் ததும்பிய ஆனந்தம் ஆகி, அறிவு இழந்து
கரும்பின் களித்து, மொழி தடுமாறி, முன் சொன்ன எ–்–ாம்
தரும் பித்தர் ஆவர் என்றா–் அபிராமி சமயம் நன்றே.

95: நன்றே வருகினும், தீதே விளைகினும், நான் அறிவது
ஒன்றேயும் இ–்ை–; உனக்கே பரம்: எனக்கு உள்ள எ–்–ாம்
அன்றே உனது என்று அளித்து விட்டேன்:– அழியாத குணக்
குன்றே, அருட்கடே–; இமவான் பெற்ற கோமளமே!

96: கோமளவ–்–ியை, அ–்–ியந் தாமரைக் கோயி–் வைகும்
யாமள வ–்–ியை, ஏதம் இ–ாளை, எழுதரிய
சாமள மேனிச் சக–க–ா மயி–்தன்னை, தம்மா–்
ஆமளவும் தொழுவார், எழு பாருக்கும் ஆதிபரே.

97: ஆதித்தன், அம்பு–ி, அங்கி குபேரன், அமரர்தம் கோன்,
போதிற் பிரமன் புராரி, முராரி பொதியமுனி,
காதிப் பொருபடைக் கந்தன், கணபதி, காமன் முத–்
சாதித்த புண்ணியர் எண்ணி–ர் போற்றுவர், தையை–யே.

98: தைவந்து நின் அடித் தாமரை சூடிய சங்கரற்கு
கைவந்த தீயும், தை– வந்த ஆறும், க–ந்தது எங்கே?––
மெய் வந்த நெஞ்சின் அ–் –ா–் ஒருகாலும் விரகர் தங்கள்
பொய்வந்த நெஞ்சி–், புக–் அறியா மடப் பூங் குயி–!

99: குயி–ாய் இருக்கும் கடம்பாடவியிடை; கோ– வியன்
மயி–ாய் இருக்கும் இமயாச–த்திடை; வந்து உதித்த
வெயி–ாய் இருக்கும் விசும்பி–்; கம–த்தின்மீது அன்னம் அம்;
கயி–ாயருக்கு அன்று இமவான் அளித்த கனங்குழையே

100: குழையைத் தழுவிய கொன்றையந் தார் கமழ் கொங்கைவ–் –ி
கழையைப் பொருத திருநெடுந் தோளும், கருப்பு வி–்லும்
விழையப் பொரு திற–் வேரியம் பாணமும் வெண் நகையும்
உழையைப் பொருகண்ணும் நெஞ்சி–் எப்போதும் உதிக்கின்றவே;

நூற்பயன்

ஆத்தாளை, எங்கள் அபிராம வ–் –ியை, அண்டம் எ–் –ாம்
பூத்தாளை, மாதுளம் பூ நிறத்தாளை, புவி அடங்கக்
காத்தாளை, அம்கையி–் பாசங்குசமும் கருப்புவி–்லும்
சேர்த்தாளை, முக்கண்ணியைத், தொழுவார்க்கு ஒரு தீங்கு இ–்லை–யே.